

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

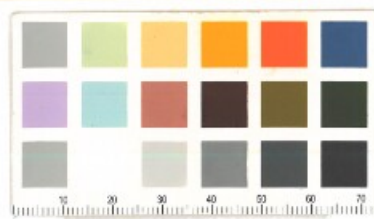
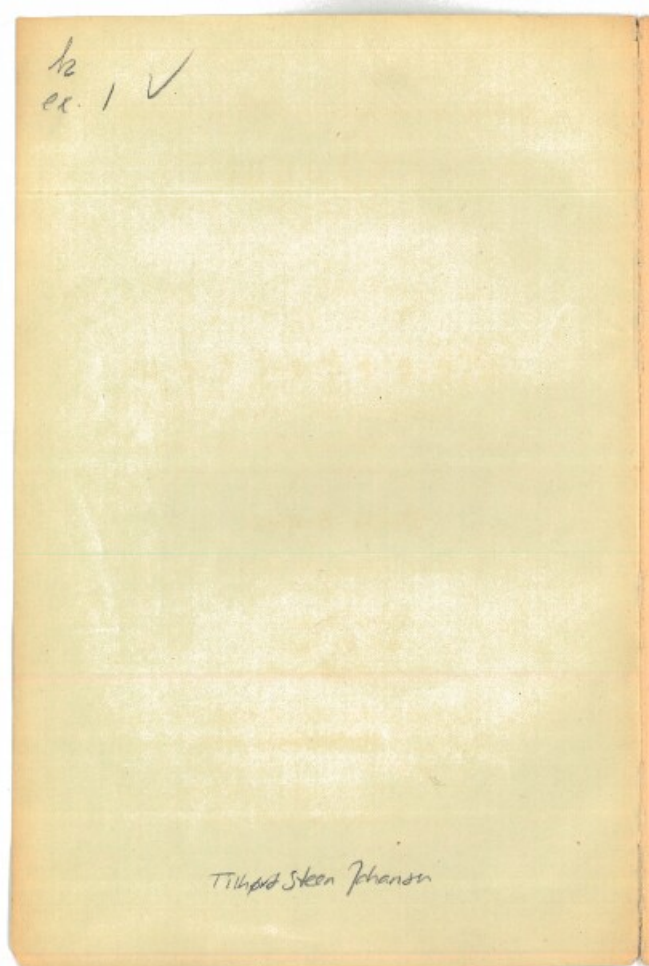
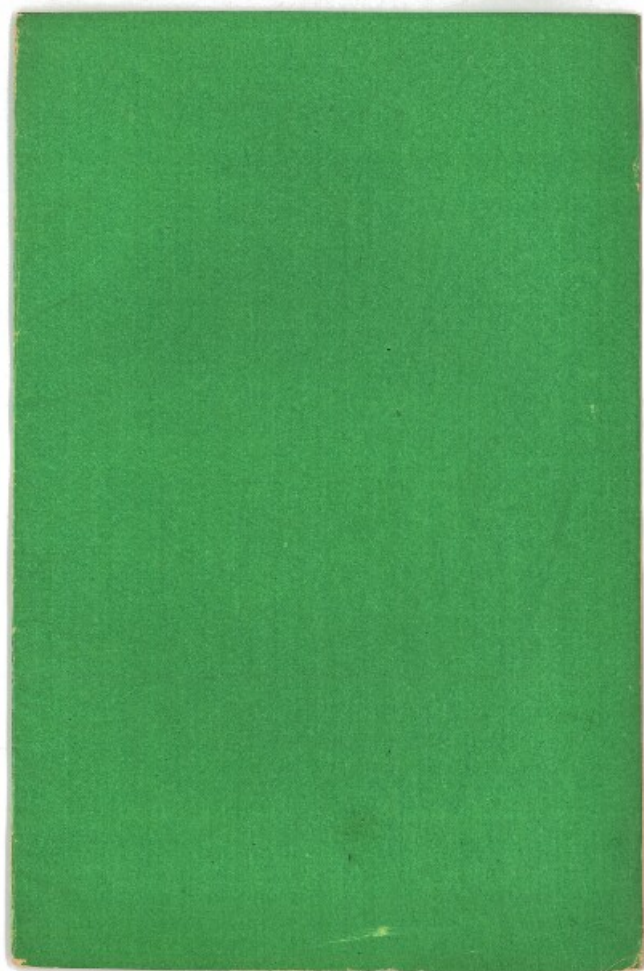
Titel: Sange til Maifesten i Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sange til Maifesten i Danske Samfund", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1841_699-txt-shoot-idm91/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sange

til

Katfesten

Danske Samfund.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. D. Oxist, Bog- og Billedtrykker.

1841.

Sange

Mel. Kong Frederik den Sjette henflummed i Feid.

Det Gamle det gjælder nu lidt kun paa Jord,
Det Ny dog kun sjelden er bedre,
Ihi blev ved det Gamle vi helst i Nord,
Og mindes med Fryd vore Fædre.
Mens Lærken er graa
Og Volgen blaa,
Mens Bogen er grøn, skal Danmark staae.

Men naar det Oldgamle gjenfødes paany,
Opstaaer fornyet af Graven,
Da er det som Dugning i Rosenkry,
Som Foraar paa Mark og i Haven.
Mens Lærken er graa.

Da kom Holger Danske med Gren igjen,
Og Havfruer dansede paa Boven,
Da Sommer ad By ride Danmark,
Og Fuglene sjunge i Skoven:
Mens Lærken er graa.

Dg saadan en Dagning vi havde igaar,
Et Foraar i Danmark's Bange,
I Fredrik den Sjettes halvhundred Aar,
Med Lovspring og liflige Sange.
Mens Lærken er graa.

Da vaagned paa Tunge, paa Thinge, i Bang,
I Hytter og Hvieloftsfaale,
Den Røst fra det Dybe, det Maal, den Klang,
Der laae som hensovne i Dvale.
Mens Lærken er graa.

Ja, Danskheden vaagned hos Konge og Folk,
Nu aldrig den meer skal henføve,
Men throne paa Marken som Mildheds Tolk,
Dg Freds-Flaget tone paa Bøve.
Mens Lærken er graa.

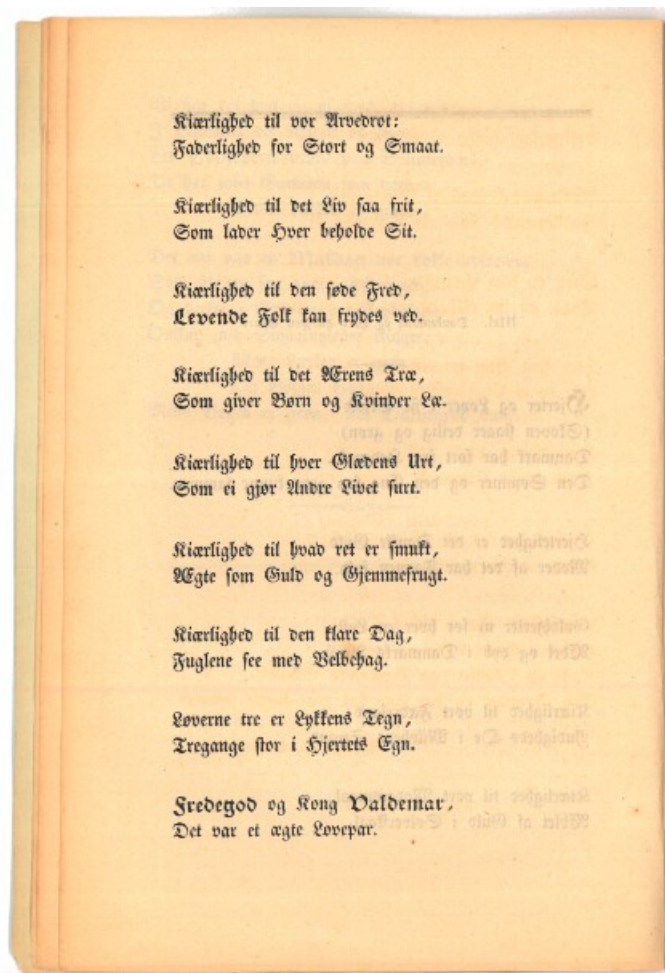
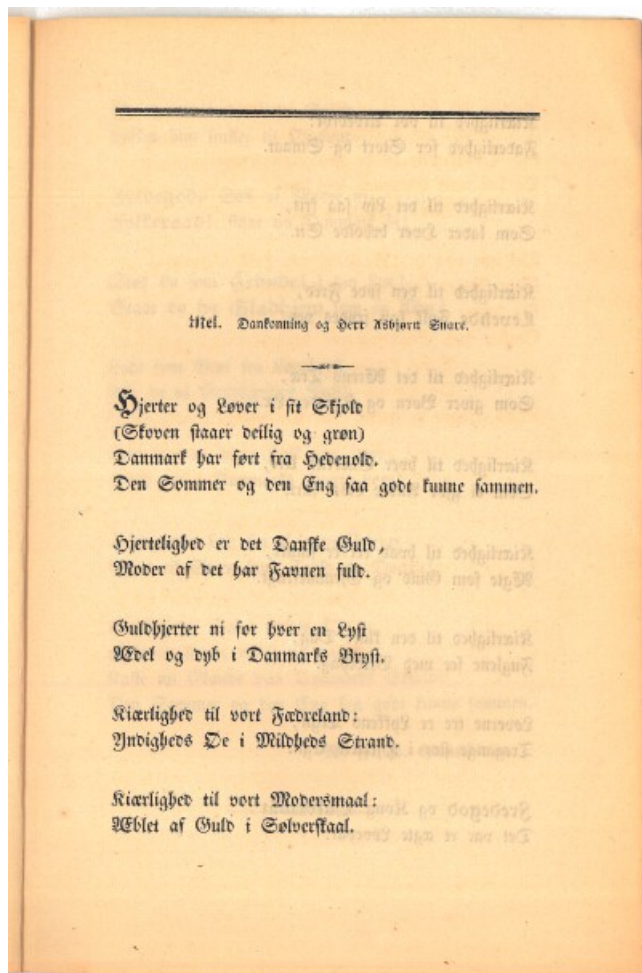
Hvor Folket har Stemme og Kongen har Magt,
Hvor Bønder i Raadet har Sæde,
Der Hoved og Hjerter i kjærlig Pagt
Skal enes og klæres, og kvæde:
Mens Lærken er graa.

See, det var det Gamle og det er det Ny
Paa Marken den saure og jævne,
Saa frit vi bekiende: med Sang i Sky,
Som Fæderne siled, vi stavne.
Mens Lærken er graa.

Vi sig det hoit og vi syng det frit:
I Danmark det Eldste os huer.
Lad Tydskernes prøve paa Splinternye!
De har intet Gammelt som duer.
Mens Lærken er graa.

Det var paa en Maidag vor Lykke udstrang,
Som Bogen saa yndig udspringer,
Dg derfor i Mai nu vor Frydefang
Omfav med Smaafluglens klinger:
Mens Lærken er graa
Dg Belgen blaa,
Mens Bogen er grøn, skal Danmark staae.

Nu er den tredje Love-Stund,
Lykken hun smiler til Drefund.

Freddegods Søn af Modre ni,
Solkeraad! saae nu Danmark bi!

Stod du som Heimdal i din Tur!
Staae du for Gladhjem som en Mur!

Lyde som Brøl fra Lovebryst
Alle de ni Guldhjerters Røst!

Høre det nu hvert Folk paa Jord,
Hvad der i Danmarks Hjerter boer!

Skingrende Lyd fra Himmelbjerg
Gjøre til Sten hver Trolde og Dværg!

Kjærligheds Sol i Lysets Dd
(Stoven staaer deilig og grøn)
Kaste nu Slands paa Danmarks Skjold!
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.

N. F. S. Grundtvig.

